

FELNŐTTEK, ÁGYBAN VAGYTOK MÁR? (2)
MESEJÁTÉK

10. Kép

(Ugyanaz az erdőrészlet.)

MISKE: *(jön-megy, körbeballag)*

Habókos boszorka.

Ki látott még ilyen furát,

Kigyulladt a seprű alatta,

Mert sértegettem szerelmetes urát.

Már hamuszürkék mind a tincsek,

De minden kereke azért nincs meg.

Szép kis móka lesz, a bolhák is egymást harapják,

Ha felveszi Puruczné alakját.

(Szembejön vele egy óriástörpe.)

MISKE: Jól látok?

Óperenciát teknőben?

ÓRIÁSTÖRPE: Min csodálkozol?

MISKE: Hát, hogy ekkora.

ÓRIÁSTÖRPE: Megnőttem . . .

(Megy tovább.)

MISKE: Hé! . . . Csak annyit:

Hogy kell csinálni?

ÓRIÁSTÖRPE: Hát . . .

MISKE: Csak olyat ne mondjék:

Esőn kinn állni,

Fölötted senki át ne hágjon.

ÓRIÁSTÖRPE: A parajt mind megenni!

Na isten áldjon! *(e!)*

MISKE: *(nekítámaszkodik a fának)*

Paraj? . . . Egye meg a kecske!

Maradjak inkább kisebbecske!

A FA: *(felszisszen)*

Szszsz! Pont a vékonyamba könyöklől!

MISKE: *(ijedten húzódik el)*

Bocsánatot kérek Önöktől
Előre is, ha tyúktövükre taposnék.

A FA: Nem vagy elég lapos még?

Nos hát,
Azt akarod, hogy agyonnyomjalak,
Mint egy poloskát,
Te tücsök?

MISKE: Tölgyek és urak!

Lám az erdő sem tűr meg begyében,
Nincs egy békés csücsök,
Ha nem egyében,
Hát ezen úgy elborul az ember,
Hogy azt kívánja:
Tüstént elepesztessék.
Hát essék rám, tessék...
(Behunyja a szemét.)

TÜNDÉR: *(jön, csillagos botjával megérinti a vállát)*

Állva alszol, mint a pacik?

MISKE: *(felnyíhog)*

Na ne! Csiklandós vagyok!
(Kinyitja a szemét. Ijedten.)
Keicsókolom...
(Gyanakodva.)
Boszorkány kegyed?

TÜNDÉR: *(kuncog)*

Csak pótolom
Szabadnapján.

MISKE: *(füttyent)*

Helyre nagylány!

TÜNDÉR: *(kedvetlenül)*

Ezt hallom eleget.
Mást nem tudsz?

MISKE: Nem-e?

Ibolyacsillag szeme...

TÜNDÉR: Egyre rosszabb!

MISKE: Orcája alma,

Keze patyolat...

TÜNDÉR: *(gúnyosan utánozza)*

Haja szalma,
Homlokán hull a vakolat,
Szemöldökei porosak.

MISKE: *(kissé bátortalanabban)*

Fogai gyöngyök,
Szája, bársony...

TÜNDÉR: Kész?

MISKE: Várjon! ...

(A kebleit körvonalazva tátog.)

TÜNDÉR: Nos?

MISKE: Torkom egy adta ráspoly,

A ... *(nagyon vékonyra sikerül)*

Majd máskor ...

Törékeny holmi.

TÜNDÉR: A kukurikún kívül
Óhajtsz egyebet?

MISKE: Igen ... szeretném kegyedet
Megcsókolni.

TÜNDÉR: Te is?

MISKE: *(féltekenyen)*

Hát annyian voltak?

TÜNDÉR: ... hogy az újonnan jöttek
A sorvégre curukkoltak.
De megcsókolni egy tündért
Csak táltosnak lehet.

MISKE: Hát én az vagyok!

(Félre.)

Szájtáltós ...

TÜNDÉR: Hogy mondtad, mi a neved?

MISKE: Még nem mondtam,
De jól hallotta.

TÜNDÉR: Hogy én mit hallok,
Tudod is te!
Szóval?

MISKE: Mi az óhaj?

TÜNDÉR: Hogy hínak?

MISKE: Mihály ...

TÜNDÉR: Hogy?

MISKE: *(megszeppenne)*

Miske.

TÜNDÉR: Píspék? ...

Laudétur ...

(Nyújtja az ajkát.)

Tessék ...

MISKE: *(pipiskedik)*

TÜNDÉR: *(sóhajt)*

Nem igazi ez sem ...

MISKE: Egy picit lejjebb ... hogy elérhessem ...

*(A tündér lehajol, Miske megcsókolja. Fényjáték.
Mikor világos lesz, Miske a semmit ölelgeti.)*

MISKE: *(mámorban)*

Te... te!

(Ijedten kinyitja a szemét.)

Kegyedke... Nagysám!

Hol van?

(Öklével veri a mellét.)

Ezt is elszalasztám,

Miske, te átkozott!

(A lábánál ugrándozik valami.)

Ja, jól van!

Nem ment el,

Csak békává változott.

(El akarja kapni, miközben a béka kuruttyolva ugrándozik.)

11. Kép

(Remete és Lakmusz nagy vargabötyükkel róják az erdőt.)

REMETE: Elnémítlak, az könnyebben megyen.

LAKMUSZ: De az árgyélusa ne legyen.

Mire jó ez meg,

'Sze most is, ha van,

Nem hallják szavam.

Legalább is úgy tesznek.

REMETE: Na és ha te volnál süket?

LAKMUSZ: Akkor is hallanám üket.

Hasamba másznak.

De ha te varázsló,

Vagy mi a frász vagy,

Mit kertelsz itten.

REMETE: *(morog)* Azt hittem...

Azt hittem, azt hittem...!

Ebben a korban ezzel

Már csak úgy van az ember,

Mint a szerelemmel,

Nem segít a kegy se,

Egyszer egy az... egy se.

LAKMUSZ: Ha eltünteted bár ez egyik lábom,

A másikat majd én zsebre vágom.

REMETE: Állj oda a fához!... *(felemeli a kezét)*

Hókusz pókus, hosszú farkú mókusz,

Szívek, tüdők, gyetrák és bélek...

LAKMUSZ: Jesszaszom... Én félek! *(bebújik a fa mögé)*

REMETE: Akarom, hogy... *(gyámoltalanul)*

Szeretném...

(Fényjáték helyett pislogás, dübörgés helyett gyanús fortyanás.)

REMETE: *(mint aki jól végezte a dolgát)*

A csoda előállott!...

Gyere már elő,

Te égi meszelő!

LAKMUSZ: *(előjön, s eltűnt fejének a helyét tapogatja)*

Jól nézek ki...

Hát még ha látnék!

REMETE: Eztán minden tetedre,

Leszen mentség.

LAKMUSZ: Micsoda?

REMETE: Fejetlenség.

(Elmennek.)

RÓKUSZNÉ: *(Purucz né ruhájában be)*

Sikerült!...

Felvettem az özvegy alakját.

(Leveti az álarcot.)

Ha felfedem magam,

Nyelvük elharapják.

(Fellebbenti a szoknyát, alatta a boszorka rongyai.)

Az úton

Még tökéletesedem cseppet,

Az össz Purucz nék közt

Én leszek a legszebb,

Kicsit összébb megyek,

Jobban kikerekszek.

(Öklét rázza.)

Csak csípjen meg egyszer,

Többé sose veszt el!

Hókusz... pókusz...

Ha neked ez kell,

Siménfalvi Rókusz.

(Elmegy.)

MISKE: *(besétál, a tenyerén tartott békához könyörög)*

Ne térdeljek előtted,

Nem vagy oltár,

Na, kérlek... Változz vissza,

Úgy szebb is voltál.

Hallod?... Nyissz a

nyakad!

Jó lesz, ha sürgőst

A bosszúmban kezdesz hinni.

Engem a gólya hozott,
Téged az fog vinni.
Kelep!
Hú, de odanyekkenetek,
Ha kéreted magad.
(Átmenet nélkül.)
No, édesem, csillag, nádszál,
Sóhajom rád száll,
S visszarágyog onnan
Tündérországnak minden kegyelmi.
'Sze szeretlek,
Csakhogy . . .
Ilyennek nem tudlak lenyelni. (el)

12. Kép

(Linkáék udvara.)

ÁMBRIS: (az ablakhoz lopakodik, kopog)

LINKA: (feje az ablakban)

Itt se vagyok,
Senki ne keressen.

ÁMBRIS: Jer egy szóra . . . (megfogja a kezét)

LINKA: Eresszen!

ÁMBRIS: (hátranéz)

LINKA: Mit néz?

ÁMBRIS: Hát, hogy kinek mondod.

LINKA: Magának . . . Neked.

ÁMBRIS: Így már jobb.

LINKA: Akkor eleresztheted.

ÁMBRIS: Kigyössz?

LINKA: (fejét rázza)

Meg . . . nem is szabad.

ÁMBRIS: Nem is, és még mi nem?

LINKA: Nem múlt el a mérgem.

ÁMBRIS: Ellenem hadakszol?

Rám haragszol?

LINKA: Terád és magamra,

Mert bennünk reméltem.

ÁMBRIS: Dőljön a kamra nyakamra,

Ha értem.

LINKA: Gyámoltalan vagy,

Szívem is kiég,
Sose lehetek a tiéd.

ÁMBRIS: Hát mit tegyek?

LINKA: Egek! Még tőlem kérdi!
Ez férfi?

ÁMBRIS: Hát mi a frász vagyok?

LINKA: Akkor papot
És násznagyot!

ÁMBRIS: *(sóhajt)*
Hiszen, ha tőlem függ ez.

LINKA: Nem is próbáltad,
Máris csüggedsz.

ÁMBRIS: Értsd meg: az anyád!
Nem akarja.

LINKA: *(robban)*
Meg a dédek, ükök,
A burkus király,
Tizenkét púpos,
Negyven tücsök,
A szomszéd Vencel,
Bori néném, aki épp most ment el,
A bíró, jegyző, püspök,
Egy egész kordé füstös,
Fél zsák fekete bolha,
Ez mind beleszól, ha...
(Elakasztják a könnyek.)

ÁMBRIS: Igazságtalan vagy, tudod.

LINKA: *(dobbant)*
Tudom, s az is maradok.

ÁMBRIS: Majd visszagyöväk,
Ha elmúlt haragod.

LINKA: Nem akarlak látni többet!

ÁMBRIS: Hát jó... Ne legyenek útba...
(Komoran.)
Ugrok a kútba...

LINKA: *(durcásan)*
Jól van...
Tán azt várod:
Megmutassam, hol van.

ÁMBRIS: Nem kell...
(Indul. Megáll.)
Isten veled hűtlen,
Érted égtem tűzben,
Eztán már hiába hisz be,
Érted megyek vízbe.
(Odamegy a kúthoz, fohászkodik.)
Isten, ezt bűnömül ne vegyed,

Lemegyek.
Ahol a láng veresebb,
Ott lesz kínom kevesebb.
(Beleugrik.)

LINKA: *(felsikolt, elájul)*
(Halk muzsika.)

KÓRUS: *(lágyan)*

Meg kell a búzának érni,
Mert mindennap jó szél éri,
Meg kell szívemnek hasadni,
Mert mindennap új bú-éri.
Le van a búza aratva,
Keresztbe is van már rakva,
Ahány szem van egy keresztbe,
Annyiszor jussak eszedbe.

LINKA: *(megtörtén a kúthoz imbolyog, ráhajol)*

REMETE: *(a másik oldalon Lakmusszal)*
Hallottad?

LAKMUSZ: Ahán... Valami lottyant.

REMETE: *(legyökeredzik, mikor a kútba hajoló lányt látja)*
És látod, amit én?

LAKMUSZ: Nem. Mit kéne látnom.

REMETE: Ami engem
Rögvest összeroggyant.
Támassz meg, kis cselédem.

LAKMUSZ: *(megfogja a vállát, de ahogy a csinos alsó-
szoknyákat megpillantja, szeméhez kap és dör-
gölni kezd)*

REMETE: *(elvágódik)*

LINKA: *(a nyekkenésre felsikít, visszafordul)*

REMETE: *(dühösen tápázkodik)*
Kár volt visszacsinálni a fejed.

LINKA: *(hozzájuk fut)*
Segítsenek!

REMETE: *(kihúzza magát)*
Márminthogy miben?

LINKA: Ámbris a kútba ugrott!

REMETE: Váljék egészségire!

LAKMUSZ: Szaladok!... Hozok egy kötelet.

REMETE: *(sántikál)*
Nagyon helyes... Akaszd föl magad.

LAKMUSZ: *(megrovón)*
Kihúzni!

REMETE: Ja?... Azt is lehet.

LAKMUSZ: *(elszalad)*

REMETE: Tán szomjas volt nagyon,
Azért nyuv... ugrotta magát agyon.

LINKA: Bánatában... Azt hitte elhagyom.

REMETE: Te meg pont a nyakába
Akartál ugrani, mi?

LINKA: Gyámoltalan volt,
Hagyta, hogy elszakítsanak tőle.

REMETE: Hát most lement a feredőbe
Ázni.

LINKA: Az istenre kérem,
Segítsen kimászni!

REMETE: Szív szerint amondó volnék,
Húzd te ki, ha már így bemártád.

LAKMUSZ: *(be)*
Nem tanátam, csak spárgát.
A kötélén gatyá szárad.

REMETE: *(dobbant)*
Akarsz pofont egy szép párat?

LAKMUSZ: Hozom no...
De amit ígért, betartja! *(e/)*

REMETE: *(Linkához)*
Hajtja a...

LINKA: Tudom.

REMETE: Nicsak! Homlokára van írva?

LINKA: Nem. Lejjebb... A szilva.

REMETE: Hát 'sz ami
azt illeti, lehet,
De mindenekefelett,
Kámfort szeretne játszani.

LAKMUSZ: *(be)*
Hozom a kötelet.

REMETE: Ereszd le,
S ragadd a végét.
(A kútba eregetik a kötelet.)

MISKE: *(be)*
Mit csinál kend, bátya?

REMETE: *(dühös)*
Mit, hát látod:
Halászok.

MISKE: S harap?

REMETE: Persze hogy harapok,
Ha nem fogod bé a szádod.

LAKMUSZ: Lám csak,
Pedzi már!

REMETE: Rántsad!

(Húzzák. A kút kávéjában ördög bújik elő. Sikoly. Eleresztik a kötelet. Az ördög visszapottyan.)

REMETE: *(Lakmuszhoz)*

Mért eresztéd el,
Szamár!

LAKMUSZ: Tán ke fogta?

REMETE: Most mehetel érte a habokba.

LAKMUSZ: Ahol jó út van, még szaladok is.

ÖRDÖG: *(dühösen kibukkan)*

Viccelünk... viccelünk?!

REMETE: Elnézést... ez a mafla.

ÖRDÖG: Szegény ördög a nyelvét elharapja.

LAKMUSZ: Nem vártuk eztet,

Úgy megijesztett.

LINKA: Egy legényt szerettünk vón

Kivonni.

ÖRDÖG: *(bosszús)*

Rohadt egy lik!
Nyakamba potyog
Mindenféle holmi.

REMETE: Ha nem az üstben rotyog,
Adsza nekünk a legényt vissza,
Mielőtt a kutat mind kiíssa.

ÖRDÖG: Adjam?... S mit kapok cserébe?
Hogy a kupámat veré be?

REMETE: *(Linkára mutat)*

Csókot e zsenge violától.

LINKA: Megcsókoljam őtet?!

REMETE: Na jó,

Senki sem erőltet,
De nekem ne sírj aztán,
Hogy: „A rózsám azt bezzeg elszalasztám.”

LINKA: Hát... nem bánom...

REMETE: Bátor vagy, lányom!

LINKA: A szerelem ad erőt.

Lehet?

ÖRDÖG: *(szélesen vigyorog, majd észbe kap)*

Várj!
Megkapaszkodom előbb.
(Megt fogja a kötél végét.)

LINKA: *(megcsókolja)*

ÖRDÖG: *(megdicsőült potáival csúszik le lassan a mélybe)*

LAKMUSZ: *(súgva a Remetének)*

Ördög akarok lenni...

MISKE: Én is . . . Akármilyen vén is.

REMETE: Nocsak . . . egy csókért
Mindenki ördögnek akar itt menni.
Csitt!

KÓRUS: Gyere, babám, nyújtsál kezet,
Eztán jó szeretőd leszek,
Nem ölel mást két karom,
S ha ölel is, rád gondolok, angyalom,
Rád gondolok, szívem dobban,
Hogy szeresselek még jobban,
Hogy biz én,
Kis galambom, görlicém.
(*Felbukkan az ördög nyakában Ámbrissal.*)

REMETE: (*boldogan*)
Isten hozott!

ÁMBRIS: (*köhint az ördög felé*)
Nem mondanám.

MISKE: Hát ugye . . .
Nem az a szent életű.

ÖRDÖG: (*türelmetlenül*)
Tán lekászálódnál,
Vagy mi a tetű!?

ÁMBRIS: Mán zokon ne vegyed,
De tudni szeretném:
Hogy kaptam ilyen kegyet,
Hogy vitt az ördög?

REMETE: Azt most nem firtatnám, hékám.

ÁMBRIS: Ha nem mondja,
Azonnal visszamék ám!

ÖRDÖG: Ez a szép lány
Adott egy csókot.

ÁMBRIS: (*búsan*)
Itt már kedden van
Áldozócsütörtök.
(*Halkan.*)
Visszamennék . . .

ÖRDÖG: Tudtam, hogy e' lesz,
De nekem se kellesz.
(*Lebólintja a válláról és el.*)

ÁMBRIS: (*feltápáskodik, de nem néz Linkára*)

REMETE: (*meglöki*)
Öleld meg, számár,
Ha már

Ekkora áldozatot hozott,
Hogy az ördögöt is megcsókolta
Miattad.

ÁMBRIS: *(még mindig duzzogva)*
Meg mán az utamat is kiadtad ...

LINKA: Megbántam ...

ÁMBRIS: Igaz szívedből?

LINKA: *(szívére mutat)*
Ebből!

ÁMBRIS: *(ellágyulva)*
Szeretsz-e még, cseppem?

LINKA: *(lesüti a szemét, mikor megszólalna, harsány "kurutty!")*

ÁMBRIS: Micsoda?!

MISKE: *(mutatja a békát)*
Ez szólalt meg a zsebben.

LINKA: *(pirulva)*
S te engem, szentem?

ÁMBRIS: *(nyitja a száját)*

BÉKA: Kurutty!

LINKA: Micsoda?!

MISKE: A bé ...

ÁMBRIS: *(dobbant)*
Elhallgattok menten!
(Linkához.)
Hadd öllek végre,
Hadd csókolom orcád.

PURUCZNÉ: *(be)*

MISKE: *(megköszörüli a torkát)*

ÁMBRIS: Düljön rád az ország,
Nem tudsz csendben lenni?!

MISKE: *(zavartan)*
Hát ... izé ... csak ennyi ... *(fejével Purucz né felé int)*
(A fiatalok ijedten rebbenek szét.)

PURUCZNÉ: *(mosolyog)*
Rajta,
Szeressétek egymást, gyerekek!

ÁMBRIS: Azt hittem, úgy teremtetéz,
Hogy bereked.

PURUCZNÉ: Még hogy én
A boldogságnak álljam útját?
(Ábrándosan.)
Tudják,

Azt szeretem legjobban,
Mikor két szív egymásra lel.

MISKE: Ha én ezt értem,
Akasszanak fel.

PURUCZNÉ: *(félrevonja, meglebbenti a szoknyáját, alatta a boszorkány rongyai. Sűgva:)*
Már érted?

MISKE: Ja? . . . Kend az, mámi?

PURUCZNÉ: Nos mit szólsz,
Hogy tudok Purucznévá válni?

MISKE: Jobb ha meglép!

PURUCZNÉ: Tessék?

MISKE: Jön a valódi.

PURUCZNÉ: *(kisurrán, s kissé odébb belép)*
(A fiatalok elmélyülten csókolódnak.)

PURUCZNÉ: *(dobbant)*
Linka!

REMETE: Hallja, ez meg miféle módi?
Az elébb biztatja itten.

PURUCZNÉ: *(felhördül)*
Még hogy én, csókra?!

REMETE: De biz' isten!
Kössenek bogra,
Ha nem a saját fülem . . .

PURUCZNÉ: . . . botja viháncol.

LINKA: De igazán . . .
Most meg rám szól.

PURUCZNÉ: Úgy?
Én csak annyit mondok, hogy . . .
(Nagy levegőt vesz.)

BÉKA: *(Miske tenyerén)*
Kurutty!

PURUCZNÉ: *(döbbenet hátranéz)*
Te fattyú! . . . Hogy merted?
(Utána ered, kifutnak.)

PURUCZNÉ: *(a másik oldalon bedugja a fejét)*
A lány orcája rózsalugas.
Míveljük ezt a kertet. *(el)*
(A fiatalok átölelik egymást.)

PURUCZNÉ: *(visszajön jobbról)*
Linka, Ámbris, paráznák!

REMETE: Úgy remeg, mintha ráznák,
De igazán kedves,
Döntse el végre,
Mit szeretne s . . .

PURUCZNÉ: ... s mindjárt,
S joggal,
S méghozzá poffal! *(emeli a kezét)*

REMETE: Ez tetszik, ahogy a szikrát hányja,
Szebb, mint a lánya!

PURUCZNÉ: Na, nehogy kacajra fakasszon.

REMETE: *(tűzben)*
Te édes! ... Karomba, asszony!
(Át akarja kapni.)

PURUCZNÉ: *(ijedten)*
Ez örült! ... Segítség! ... *(fut)*

REMETE: *(utána veti magát)*
Segítsenek? ... E z e k ?
Asszem, egyedül is elég leszek! *(ki)*

PURUCZNÉ: *(balról)*
Férjecském, Rókusz,
Várj meg, szerelmesem!
(Csókot int a fiataloknak. El.)

PURUCZNÉ: *(balról vissza)*
Mindjárt összeesem!
(Öklét rázza a fiatalok felé. El.)

REMETE: *(be, balról)*
Enyém lesz,
Ha a fene fenét esz. *(el)*

FIATALOK: *(kórusban)*
Hajrá, nagyapó!

REMETE: *(kis idő múlva visszafelé szalad, mögötte Purucz né)*

PURUCZNÉ: Állj meg, drágaságom,
Kincsem, pirinkóm!
(Kiszaladnak.)

LAKMUSZ: Ezt játssza el nekem valaki tilinkón,
Hogy meg tudjam érteni.
Véletlen? ... Vaksors? ...

MISKE: *(beóvakodik)*
Szegény kis dilinkóm,
Pedig egyszerű, mint a babszósz.
Az egyik Purucz né boszorka.

ÁMBRIS: *(félre)*
Szerintem a másik is.

LAKMUSZ: Áhá ... Nem értem ...
Egy bőrben két néember lakozik?

MISKE: Ellenkezőleg ...

LAKMUSZ: Ja úgy ... sem értem.

MISKE: Két bőr — egy ábra.

LAKMUSZ: Nézzél csak hátra.
Amelyik jön, — melyik?

MISKE: A fene se tudja jobban.

PURUCZNÉ: *(betámolyog)*

MISKE ÉS LAKMUSZ: *(megemelik a szoknyáját)*

PURUCZNÉ: *(kezükre csap)*
Héj!
Mit jelentsen ez?

LAKMUSZ: *(zavarában)*
Hogy van ... hogy van? ...

PURUCZNÉ: Itt megőrült ma
Mindenki sorra.
Vén bakkecske üldöz,
Nagyokat ugorva.
(Linkáék felé.)
Ezek meg előtted
Egymás nyakába nőttek
És ... e g e k!
A bojtár brekeg!

MISKE: Pardon ... Kuruttyol.
S nem ő, de egy tündérnő,
Valódi ... *(Mutatja a békát.)*

PURUCZNÉ: Tündér? ... Ez a béka?

MISKE: Néha ...
Most átváltozott.

PURUCZNÉ: Ne mondd! ... S mitől?

MISKE: Tőlem. Megcsókoltam.
Essem össze holtan,
Ha hazudok!
(Picit megtántorodik.)
Nana!
(A békához gyengéden.)
Hogy a varázslat kitől,
Ugye azt várod,
S ismét tündökölni tudj?

BÉKA: Kurutty!

MISKE: Na ugye ... itt a válasz.

LAKMUSZ: Hát ölég száraz ...

MISKE: De annak, aki érti elég e.

PURUCZNÉ: Na most már eredj a fenébe!
(Linkához.)
Ti is tűnjetek
Szemem elől futva.

ÁMBRIS: *(megembereli magát)*

Nénémasszony,
Annyit mondok inkább,
Adja nekem Linkát,
Oltár elé megyünk.

PURUCZNÉ: Oda hát, meg a kútba,
fejes.

ÁMBRIS: *(indul)*
Helyes . . .

ÖRDÖG: *(kibújik fürgén és ujjával fenyegeti)*

ÁMBRIS: *(megtorpan)*
Hát sehogy se adja?
S mi okból?

PURUCZNÉ: Van jobb.
(Lakmuszhoz.)
Jere fiam, Tamás,
Mondd: akarod-e a lányt?

LAKMUSZ: *(határozatlanul)*
Ha választhatok . . .

PURUCZNÉ: Hogyne, itt ez az egy,
Válaszd, amelyiket akarod.

LAKMUSZ: Inkább a magányt . . .
(Ábrándosan.)
Zöld erdő pázsit,
Lepkéket kergetek . . .

PURUCZNÉ: De jön ám a villám
S fergeg,
A kis ürge ázik,
S akkor hol a lyuk,
Amibe mászik?

LAKMUSZ: *(öklébe hajtja fejét, erősen gondolkodik)*

REMETE: *(besettenkedik, Puruczné vállára teszi a kezét)*
Huhú!

RÓKUSZNÉ: *(mögötte jön, — ugyanúgy)*
Huhú!

REMETE: Ez a vég!

RÓKUSZNÉ: Fenét!
Ez még csak a kezdet.

PURUCZNÉ: *(majdnem fenyegetően)*
Nos, egymáséi lesztek?!

LAKMUSZ: *(Remetéhez)*
Nem tudna eltüntetni most se?

REMETE: Én egy libafost se!

Hiszen ha menne,
Én volnék az első,
Aki itt se lenne.

LAKMUSZ: Akkor hát

Megadom magam...
(Rókusznéhoz meglepődve.)
De mért sír, nagysád?

RÓKUSZINÉ: (színpog)

Szegény szerelmeseket szánom.

LAKMUSZ: (sóhajt)

Isten veled, szabadság!

PURUCZNÉ: (ünnepélyesen)

Lépj közelebb, lányom.

LINKA: (dacosan)

Én egy tapodtat!

LAKMUSZ: (Purucznéhoz félszegen)

S ha egyedül mék,
Mit mondok a papoknak?

PURUCZNÉ: (türelmetlenül)

Ejh, hát csak fújja magát.
(Lakmuszhoz.)
Légy ügyesebb,
Csókold meg azt a békát.

LAKMUSZ: (odalép Miskéhez és a tenyerén tartott békához hajol)

PURUCZNÉ: (megdöbbenve)

Hé, hát, — emezt... (Linkára mutat)

MISKE: Késő...

(Dörgés, villámlás közepette a béka visszaváltozik tündérré.)

TÜNDÉR: (kéjesen nyújtózik)

Csak ha megérhettem ezt,
Hogy ismét tündér lettem,
A békabőrt levedlettem,
Mert egy szűz ifjú csókol.

PURUCZNÉ: (dühösen)

Éppen jókor,
Mikor a lányom kezét kéri.

LAKMUSZ: (a tündért nézegeti)

Alszom még egyet, Kati néni.

PURUCZNÉ: Micsoda?!

TÜNDÉR: Hallotta... ráér...
(Lakmuszhoz.)
 Item,
 Hálából a csodáért
 Három kívánságodat teljesítem.

REMETE: *(oldalba löki a boszorkát)*
 Igaz-e, Boris,
 Én csak egyet kérnék,
 De azt háromszor is.

RÓKUSZNÉ: *(gúnyosan)*
 Kicsit nyekereg már muzsikája,
 Az kéne, mi? — tündér husikája?

PURUCZNÉ: *(fenyegetően)*
 Vigyázz, legény,
 Nehogy olyat merj kívánni,
 Amiben benn se vagyunk,
 Linka meg én.

LAKMUSZ: Hát akkor...

PURUCZNÉ: *(keresztbe fonja karját, merőn nézi)*

LAKMUSZ: *(lemondón)*
 Jó éjszakát kívánok.
(Sötét lesz. Zűrzavar, sikolyok.)

LAKMUSZ: Jaj! Segítség... Világot!
*(Világos lesz... A sötétség okozta kavarodás
 akkora volt, hogy Ámbris a tündért ölelgeti,
 Miske Purucznet, Lakmusz Rókusznét, a Re-
 mete Linkát.)*

TÜNDÉR: *(lesimítja haját)*
 Ez már kettő...

LAKMUSZ: A fejem akkora, mint egy teknő...
 Megálljunk... Mit is harmadiknak?

TÜNDÉR: *(türelmetlenül)*
 Megy az idő... tiktak...
 Igyekezz!

LAKMUSZ: *(homlokára csap, vidáman)*
 Harmadiknak azt kívánom:
 Legyen még három!
(Nem fér a bőrébe az örömtől.)
 S akkor háromszor még három,
 És még kilencszer... huszonhétyszer...

PURUCZNÉ: *(elégedetten)*
 Olyan mint az anyja, apja,
 A kívánságot élire rakja,
 Nem ismeri az eleget,
 Összehirácsol földet, eget.

TÜNDÉR: Álljon meg a menet!
Érd fel ésszel,
Aki kívánságot kíván,
Az kívánságban vész el.

LAKMUSZ: *(nem is hallja)*
Kilencvenegy ...

PURUCZNÉ: Tamás, édes kis vejecském!

MISKE: Nem lesz meg eztán
Puliszkán tejecskén,
Úgy néz már e ki,
Mint akinek mindegy,
Hogy fálnak megy,
Vagy a fal megy neki.

LAKMUSZ: Kettőhetvenhárom ... nyolctizenkilenc ...

PURUCZNÉ: Meg se pihensz
Közben?

REMETE: Ez nem,
Míg lenn nem lesz
A löszben.

TÜNDÉR: Jeles nap ez,
Hát rátok zúdítom
Boldogság-özönöm!

REMETE: *(kivonja karját a boszorkáéból)*
Ó, nem, köszönöm ...
Futok, mint a nyúl,
Csak megleszek valahogy
Boldogtalanul ...
(Menekül cikcakkban.)

RÓKUSZNÉ: *(utánaered)*

TÜNDÉR: Hát igen ... nem titok,
Amit én eligazítok!
(Purucznehoz.)
Ki van még hátra?

PURUCZNÉ: *(a csókolódzó fiatalokra mutat)*
Én már az vagyok, látja!
(Dühösen el.)

LINKA: *(kibontakozik az ölelésből. Pofon üti Ámbrist.)*

ÁMBRIS: Ez mér volt? ... Mi állt beléd?

LINKA: *(bőg)*
Mert neked egy tündér nem elég!

ÁMBRIS: *(dadog)*
A sötétben ... minden ... kerek ...

LINKA: Ne is lássalak! ... Eredj!
(Sírva elfut.)

ÁMBRIS: *(felhördül)*
 Kútnak is mék!
 LINKA: S hoz az ördög ismét! *(el)*
 ÁMBRIS: Várj, aranyom... *(utánaszalad)*
 TÜNDÉR: *(ellágyulva)*
 Hát nem édes?
 MISKE: *(gúnyosan)*
 S boldog,
 Mint kit a tehén fara nyom.
 LAKMUSZ: *(álomkórosan át a színen)*
 Kétezerszázhat...
 Hatvanezer... millióötven... *(el)*
 MISKE: Még egy számár a ködben.
 TÜNDÉR: Rajtad hogy segítek?
 Várj!... Kitalálom...
 MISKE: Igazán megtenné?
 TÜNDÉR: *(hozzásimul)*
 Semmi sem gátol.
 MISKE: Hát akkor azt kérem magától,
 TÜNDÉR: *(behunyja a szemét)*
 MISKE: Kapjam vissza a Ráróm.
 TÜNDÉR: *(fintorral)*
 Csak egy lovat?
 MISKE: Nem egyet... a R á r ó t !
 TÜNDÉR: S a tündér mit kap,
 Ha teljesíti,
 Amit a kívánságtevő rárótt?
 MISKE: Mit adhat egy szegény,
 Csikóslegény?
 TÜNDÉR: Add nekem a szíved.
 MISKE: Legyen hát a tied,
 Úgysem kell senkinek.
(Fényjáték, varázslat, tündértánc.)
 KÓRUS: Tündért szeretni,
 Át nem álmodott álom,
 Cserép-szív, a gyémántot,
 Szentjánosbogár, a csillagot,
 Elmentet az, akit itthagyt,
 Bársonypuha bánatban feredni,
 S szeretni azt, hogy fájjon.

 Tündért szeretni,
 Éji fények, nappali setét,
 Halkan befelé suttogott beszéd,
 Égszakadás sóhaj, dermedt táj,

Puha pihe hóval,
És jó, hogy van,
És jó, hogy fáj.

Tündért szeretni,
Legédesebb húrok muzsikája,
Hallgatja egy boldog,
Boldogtalanná válva.

(Csend lesz, aztán lassú derengés.)

MISKE: *(a csárda udvarán mellére bukott fejjel szundít.
Ráró a rúdhoz pányvázva toporog, harsan a haj-
nali kakaskukorékolás)*

CSÁRDÁS: *(az ajtóban szemléli összefont karral)*

MISKE: *(nyújtózik)*

Hát meggyüttél reggel? ...

(Szemrehányón.)

S csak azért, hogy legszebb

Álmom vedd el ...

Mielőtt talpra állnék,

Megtapogatom: fáj még?

(Felszisszen, aztán átszellemülten.)

Tündért szerettem,

Valódit!

CSÁRDÁS: Már megint lódit!

(Bevágja az ajtót.)

MISKE: *(meglátja Rárót, felsikít)*

Kis lovacsám!

Megvagy hát,

Ráróm, szentem!

RÁRÓ: *(sértődötten)*

Én el se mentem.

MISKE: *(megdermed)*

Álom és valóság,

Valóság és álom,

Az idő megáll,

Az eszem elrohan,

Mindjárt leszakad az ég is,

Emberek! ... Beszél a lovam!

(Dörömböl a csárdán.)

A lovam beszél!

CSÁRDÁS: *(dühösen kijön)*

Azt hittem: ő dörömböl,
Veri a kaput.
Mondd, elment az eszed az örömtől?

MISKE: Megszóltat emberi hangon.

Akarja hallani?
(Majdnem sírva.)
Beszél a Ráró!...

CSÁRDÁS: Beszél?... Az is valami!

Énekeljen, ha tud.

RÁRÓ: *(megköszörüli a torkát, énekel)*

A tokodi csárdás borában,
Több víz van, mint korábban...

CSÁRDÁS: *(felkap egy gamós botot)*

Micsoda?!
Ösmételd csak mihamar!

MISKE: *(Ráró füléhez hajol)*

RÁRÓ: *(szélesen vigyorgó potáival)*

Nyihaha!...
(Aztán a legyökeredett Csárdást otthagya, lassan elballagnak Miskével.)

(Függöny)

V É G E